

AMBER

HET KOMT ONVERWACHTS

Eerder verschenen

HET AKELIGE MEISJE EN ANDERE VERHALEN

ONSCHULDIG

VERZAMELAAR

VERKNIPT

Eerste druk 2023 Johan van Doorn

ISBN: 9789403703329

NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG VERVEELVOUDIGD EN/OF OPENBAAR GEMAAKT WORDEN DOOR MIDDEL VAN DRUK, FOTOKOPIE, INTERNET OF OP WELKE WIJZE DAN OOK, ZONDER UITDRUKKELIJKE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE AUTEUR

JOHAN VAN DOORN

AMBER

HET KOMT ALTIJD ONVERWACHTS

PROLOOG

“Dit is de school waar zijn dochter op zit.” Ze legt een stukje papier voor hem neer met daarop een adres in een plaats die hij slechts vaag kent en waar hij nog nooit geweest is...

“Waar is dat? Hoever is dat weg?”

“Stel je niet zo aan. We hebben het er vaak genoeg over gehad. Je weet wat de bedoeling is.” Ze pakt hem bij zijn kin en draait zijn hoofd haar richting. “Je vindt het wel. En sinds wanneer maak jij je druk over een paar kilometer rijden?”

Hij schuift het papier een paar keer in het rond op het glanzend opgewreven tafelblad.

“Oké, oké maar ik blijf het raar vinden. Ik ken die vent helemaal niet en ik weet niet of ik...” Ze valt hem in de reden. “Je wilt toch niet dat ik het zelf op ga lossen?” Hij ziet dat er een traan over haar rechterwang loopt. “We hebben hier zo lang op gewacht. Je kunt nu niet opeens terugkrabbelen.”

Hij maakt een vaag gebaar naar het stuk papier. “Hoe ben je aan dat adres gekomen?”

Ze haalt haar schouders op, maar geeft geen antwoord. Hij zucht en steekt het papier in zijn zak. Hij staat op en loopt naar de deur. Met zijn hand op de schitterend gepoetste koperen deurknop draait hij zich om.

“Hoe weet je zo zeker dat ze mij aan zullen nemen?”

Ze glimlacht: “Ik heb zo mijn methodes.

DAG 1

(WOENSDAG)

1.

Levi den Oude speelde met de brief die op het bureaublad lag. Hij schoof de brief een beetje heen en weer en liet hem dan over zijn knokkels rollen. Het handschrift kwam hem bekend voor, maar hij kon het niet gelijk thuisbrengen. Hij rekte zijn lange slungelige lichaam uit en veegde zijn eeuwig krullende en veel te lange haar naar achteren waarbij gelijk zijn voorhoofd wat hoger werd. Ach, dacht hij, met tweeënveertig jaar mocht dat ook wel.

Hij schoof het elastiekje weer op zijn plaats zodat de paardenstaart weer op zijn achterhoofd bleef zitten. De meeste mensen die hem voor het eerst zagen stonden altijd verbaasd over zijn Nederlandse naam terwijl zijn huidskleur toch duidelijk iets heel anders aan gaf. Hij was al heel lang geleden gestopt met uitleggen dat zijn moeder uit Suriname kwam en zijn vader uit Boven Smilde.

Tegenwoordig grijsde hij alleen nog maar zijn witte tanden bloot.

Sinds de verbouwing van de garage en de aanbouw zes jaar geleden runde hij hier in het kleine kantoortje achter de garage van hun huis zijn redelijk lopend detectivebureautje. De twee jaar daarvoor had hij dat in de garage moeten doen.

In dit dorp net buiten Wormerveer, tegenwoordig een onderdeel van Zaanstad, waar Levi en zijn twee jaar oudere vrouw Reina met hun dochter Amber nu al bijna acht jaar woonden was hij best tevreden. Ze

waren hier naar toe verhuisd na zijn afscheid als rechercheur bij de politie in Amsterdam. Daar hadden ze in de Rijnstraat een bovenwoning gehad. Best wel groot met zelfs een redelijk grote zolder, maar hier hadden ze een mooie vrijstaande woning met een grote tuin er omheen. Een tuin waar Amber met haar hond naar hartenlust kon ravotten. Reina had hier zelfs een eigen atelier. Zij had nog best aardig veel opdrachten als kunstschilder en haar kinderboeken werden redelijk goed verkocht. En hij had zijn leven als freelance detective.

Heel wat anders dan zijn baan vroeger bij de recherche in Amsterdam. Soms dacht hij natuurlijk nog wel eens met weemoed terug aan zijn tijd bij de recherche in Amsterdam. En natuurlijk aan zijn afscheid daar. Hij had destijds heel vaak moeite gehad met de manier waarop vooral zedenzaken werden behandeld. Vaak werd in eerste instantie bij een verkrachting of aanranding het slachtoffer overdreven zwaar aangepakt. En hij was zelfs al een paar keer door zijn directe chef op het matje geroepen als hij het verhaal van de slachtoffers, in bijna alle gevallen jonge vrouwen, onvoorwaardelijk geloofde.

En daar was opeens die laatste zaak die alles voor hem veranderde. Een verkrachting en mishandeling van een jong meisje van net veertien jaar door een groepje van vijf volledig klem gezopen studenten. Ze hadden haar meegenomen naar een industrieterrein en haar geslagen en op de meest gruwelijke manieren verkracht.

Daarna hadden ze haar lichaam voor dood en als oud vuil in een container voor bedrijfsafval van een bedrijf achtergelaten.

Ze hadden er nog flink wat afval over heen gegooid om het lijk te bedekken.

Maar ze was niet dood! Ze had kans gezien om, zo gewond als ze was, zichzelf omhoog te vechten in de container.

Er waren zelfs nog diverse kleine ladingen afval over haar heen gegooid tijdens de route van de vrachtwagen die de container had opgehaald.

Vlak voor de container werd gelost in de bunker van de verbrandingsoven kwam ze gillend boven het afval uit.

Levi en zijn toenmalige partner Leo van Zanten werden op de zaak gezet nadat Leo daar zijn best voor had gedaan. Het meisje, Corinne Waalsdorp, wist de voornamen van enkele van de studenten en zelfs in één geval een achternaam. De daders hadden elkaar vrolijk lallend met naam en toenaam aangemoedigd, en zij kon zonder moeite drie van de daders aanwijzen bij het identificatieproces op het bureau.

En daarna begon het touwtrekken. Alle vijf ontkenden in eerste instantie in alle toonaarden. “Zij waren het niet geweest! Ze hadden de ‘anderen’ juist proberen tegen te houden, maar zij ‘Corinne’ wilde het zelf. Pas na veel verhoren gaven ze toe dat ze ook een heel klein ‘beetje’ hadden meegedaan, maar ze hadden er heel veel spijt van. En ze hadden niet geweten dat ze zo jong was.”

Het feit dat ze het meisje in de afvalcontainer hadden gegooid bleven ze echter in alle toonaarden ontkennen. Volgens hen was ze gevlucht en hadden ze haar niet meer kunnen vinden.

De welgestelde ouders, waarvan twee een hoge positie bij justitie bekleedden, boden een flink bedrag aan schadevergoeding om de zaak in den minne te schikken. Het meisje wilde dat de daders werden vervolgd, maar de rechtbank besliste anders. Omdat er zoals zo vaak tegenwoordig weer allerlei fouten in de dagvaarding zaten en omdat niet bewezen kon worden dat de studenten haar in de container hadden achtergelaten, bleef alleen de verkrachting met lichamelijk letsel over. Twee van de daders werden zelfs daarvan vrijgesproken. Drie van de daders werden veroordeeld tot een voorwaardelijke straf en er werd een schadebedrag afgesproken wat op een rekening van het slachtoffer zou worden gestort. Zij zou daar dan over kunnen beschikken als zij 21 jaar zou worden.

Bij gesprekken met de vader Bertus Waalsdorp na de rechtszaken had Levi het idee gekregen dat de vader het recht in eigen hand wilde nemen. Levi had hem met veel moeite weten te overtuigen dat hij daarmee alleen nog maar meer ellende op zijn hals zou halen. Niet alleen voor hem zelf, maar natuurlijk ook voor zijn dochter Corinne en zijn vrouw Susanne. Hij kreeg Bertus na lang praten zover dat hij de plannen om eigen rechter te spelen liet varen.

Maar op dezelfde avond dat Levi het gesprek had met Waalsdorp in die verder rustige nacht in oktober stond er rond negen uur in de avond een donker geklede man te wachten bij de ingang van het Vondelpark in Amsterdam vlak bij de woning waar de daders woonden tijdens hun studie.

Vijf jolige studenten liepen een uur later het Vondelpark in. De man in de donkere kleding herkende er drie van. Het meisje had tijdens het verhoor over vijf daders gesproken.

De volgende morgen werden vier van de studenten zwaar gewond aan de rand van de vijver gevonden. De vijfde was met verwondingen gevlucht en had thuis de politie gebeld. Eén van de vier overgebleven studenten was zo zwaar gewond geraakt dat voor zijn leven gevreesd moest worden.

De student die kans gezien had te ontkomen met een gebroken arm en een flinke deuk in zijn hoofd had gewezen naar Levi Kramer. Hij verklaarde dat hij bij het beetje licht van de straatlantaarns duidelijk het donkere gezicht van die politieman had herkend. Er werd een ijzeren staaf gevonden met bloed van de slachtoffers, maar er werden geen

vingerafdrukken gevonden.

Van de dader ontbrak elk spoor behalve de verklaring van de student.

Levi had verbaasd gereageerd. Op die avond had hij juist het gesprek gehad met de vader van Corinne, om hem af te houden van het eigen rechter spelen. De bewijzen daarvoor waren legio. Een koffiekopje met zijn vingerafdrukken. De verklaring van Bertus Waalsdorp en zijn vrouw Susanne. De bovenburen die hem hadden zien komen, maar pas weg hadden zien gaan na elf uur.

Geen van de drie andere studenten die aanspreekbaar waren wist wie hun had mishandelt of kon Levi aanwijzen. Verder dan een grote man

met misschien een donker getint gezicht kwamen ze niet in hun verklaringen.

Ook Bertus Waalsdorp bleef buiten schot. Niet in de laatste plaats omdat hij blank was en maar net een meter zeventig lang.

Na een week waren vier van de vijf studenten alweer naar huis gestuurd. Alleen de zwaarst gewonde lag nog in het ziekenhuis. Zover bekend was die een paar dagen later ook al opgehaald door zijn ouders.

2.

Twee weken later werd Levi bij de chef geroepen. De uitslag van dat gesprek was natuurlijk al te voorspellen. Zodra Levi op verzoek van commissaris Brandsma op de stoel voor het bureau was gaat zitten begon de chef met een heel betoog. Brandsma vond eigenlijk dat hoewel er geen echte zaak tegen Levi was, het beter zou zijn dat hij de recherche voor enige tijd verliet. Immers de recherche kon zich geen slechte pers veroorloven en er waren nog steeds journalisten die achter het verhaal van de studenten stonden en daar in columns en stukjes over politiegeweld in de krant soms naar verwezen.

“En daarom,” had Brandsma gezegd, “kon Levi voorlopig voor een paar maanden en natuurlijk met behoud van zijn volledige salaris op het bureau wat administratieve taken doen en bij de geüniformeerde politie nog wat diensten draaien en dan later als de druk een beetje van de ketel was...” Levi had de commissaris niet uit laten praten. Tijdens het lange betoog van de chef was Levi al kwaad overeind gekomen,

opgestaan en naar het bureau gelopen. Hij legde zijn pistool en politielegitimatie op tafel “Sorry chef. Ik ben rechercheur of niets.” Hij had zich omgedraaid en was naar de deur van het kantoor gelopen. Daar had hij zich weer terug gedraaid naar Brandsma en gezegd: “Ik heb nu gezien wat de politie hier eigenlijk voorstelt. Een organisatie van een stel mensen die weinig of geen rechtsgevoel hebben, maar meer kijken naar wat de kranten over ze zeggen.” Hij had een paar stappen terug het kantoor in gedaan. “Weet u wat het verschil is tussen rechtsgevoel en je recht krijgen?”

De chef had hem aangekeken en een gebaar gemaakt naar de deur. “Verdwijn hier nou maar en onthoud wat ik je aanbied.”

Levi had zijn schouders opgehaald en was het kantoor uitgelopen waarbij het de deur achter zich dichtgooide.

Zijn vriend en collega Leo had op een afstandje in de gang staan te kijken en kwam naar hem toelopen.

“Jezus man. Je kijkt verdomde kwaad. Wat is er aan de hand?”

“Ik heb zojuist ontslag genomen. Zou jij ook moeten doen als er nog een greintje rechtsgevoel in je lijf zit.”

“Ontslag genomen? Ik had begrepen dat je een tijdje bij de uniformen zou gaan zitten en dan weer terug zou komen.”

Levi keek even naar het gezicht van zijn partner en stapte toen zonder iets te zeggen langs hem heen.

“Levi, kom op nou!” Leo liep achter hem aan. “Je kan toch zo je hele carrière niet weggoaien?”

Levi keek over zijn schouder, schudde een beetje meewarig zijn hoofd en liep verder. Bij de trap keek hij nog een keer om. Leo stond met een kwaad gezicht, waar langzaam ook een verdrietige trek op verscheen, bij de deur.

Levi stak zijn hand op naar de receptioniste: “Dag Betsie, fijne dag verder.”

Het geluid van de voordeur had toch een beetje pijn gedaan.

3.

Levi draaide als een goochelaar de brief rond tussen zijn vingers. Een trucje wat hij een tijdje geleden van Ricardo had geleerd. Ricardo Locra de snorder reed al een flink aantal jaren rond als illegale taxi en verdiende daar goed zijn brood mee voor zijn gezin en zijn twee vriendinnen. Ricardo kwam, zoals hij altijd vol trots vertelde, uit een familie van Roma. Volgens hem was zijn moeder een Roemeense zigeunerin en kwam zijn vader uit Andalusië.

Levi glimlachte altijd wat bij de verhalen van de persoon die hij de laatste tijd zijn privéchauffeur noemde. Hij huurde deze vrolijke halve Spanjaard al vaak in vanaf de eerste dag dat hij zijn detectivebureautje hier was gestart. In het begin was de hoofdreden dat hij van Ricardo's diensten gebruik maakte, dat een taxichauffeur altijd goed plaatselijk bekend was. Hij had in de eerste twee zaken die hij hier in deze plaats had aangenomen moeten bekennen dat het handig was om die kennis te bezitten. Bij de tweede zaak had hij zelfs, na een half uur doelloos

rondjes rijden in zijn Renault Laguna, een taxi aangehouden om hem de weg te wijzen.

Dat was Ricardo geweest. Sinds die tijd liet hij zich, bij zaken waarbij hij liever niet met zijn eigen auto ging, rondrijden door Ricardo. De extra kosten kon hij meestal zonder probleem gewoon op de rekening zetten. Nog een voordeel van een snorder was dat hij altijd dezelfde chauffeur had en hij hoefde zich ook nooit druk te maken over een parkeerplaats. Bovendien waren gewone taxi's in de meeste gevallen aangesloten bij een centrale en hielden altijd bij waar ze geweest waren en waar ze naar toe gingen. Snorders deden dat niet.

Levi probeerde opnieuw het handschrift thuis te brengen, maar het wilde niet lukken. Reina zijn vrouw had hem voor de lunch in de keuken het stapeltje post al gegeven. Toen hij de brieven doorkeek aan de keukentafel, met in zijn hand een kop sterke koffie, wees zij met haar rechterhand op de envelop die toen ook al rondjes draaide over de knokkels van zijn hand.

“Van wie is die brief?”

Hij haalde zijn schouders op. “Geen idee,” opeens had hij de envelop bij een puntje rechtop in zijn rechterhand, “ergens komt het handschrift mij wel bekend voor, maar ik zou het zo niet weten. Er staat ook geen afzender achterop.” Hij wilde net de envelop openscheuren toen de telefoon ging. Reina wierp een kushandje naar hem terwijl ze opstond en naar de telefoon aan de muur reikte.

Ze luisterde even... “Nee hè, niet weer.” Ze hield de hoorn wat van haar oor en mimeerde ‘Amber’. Levi hoorde vaag de stem van zijn

dochter, maar hij kon niet verstaan wat er gezegd werd. Hij grinnikte. In gedachten hoorde hij zijn dochter. *‘Ik moet nablijven en ik heb niks gedaan en... Ik wil naar het feest van... Of misschien iets van; ‘De band van mijn fiets is lek en ik heb geen pomp!’*

Reina hing de telefoon weer op en kwam hoofdschuddend terug naar de tafel. “Ik moet haar van school halen. Haar fiets is weer eens gestolen.” Ze slaakte een diepe zucht. “Wanneer gaat ze nu eens leren dat ding op slot te zetten!” Nog steeds voor Levi onverstaaanbaar in zichzelf mopperend gaf ze hem een kus op zijn hoofd.

“Ga jij maar weer met snode taxichauffeurs overspelige vrouwen vangen.” Reina wist heel goed dat Levi zelden of nooit achter overspelige echtgenoten aan ging. Dat soort zaken hoefde hij gelukkig maar zelden aan te nemen. Dat deed hij alleen als het echt een heel interessante zaak betrof. Of, moest hij toegeven, als de bodem van de schatkist weer eens in zicht kwam en er niks anders op de plank lag.

Zijn werk was over het algemeen het heel saaie, maar wel heel lucratieve zoeken naar verdwenen personen en zo nu en dan wat financiële onderzoeken bij bedrijven die het idee hadden dat één van hun medewerkers niet helemaal zuiver op de graat was en wat extra salaris naar zichzelf toeschoof. En natuurlijk de onderzoeken die hij echt leuk vond en waarvoor hij altijd een flinke nota voor kon uitschrijven: De beveiliging van een bedrijf doorspitten op zoek naar gaten in die beveiliging.

Ze zwaaide nog een keer naar hem terwijl ze de keuken uitliep. Waarbij ze ook nog even ‘Grommel’, de namaak teckel die nu ook alweer zes jaar in het gezin meedraaide, een aai over zijn kop gaf.

Amber was zes jaar geleden op zevenjarige leeftijd met dat beest in haar armen naar huis gekomen waarop ze bij binnenkomst gelijk had geroepen: “Hij is heel lief en ik wil hem houden en hij heet Grommel.” Navraag in de buurt, bij het plaatselijke asiel en zelfs bij de dierenbescherming, waar ze natuurlijk weer gelijk terug werden verwezen naar het asiel, had niets opgeleverd. Dus werd er een mand, een zak hondenbrokken en een halsband met een riem gekocht en was de hond gebleven. Amber had het foeilelijke beest al de naam Grommel gegeven en Stompoes de kater had de indringer met een zekere hautaine afstand geaccepteerd.

4.

Aan zijn bureautje zittend en terugdenkend aan het korte, maar o zo liefdevolle gemopper van Reina over hun bijna veertienjarige dochter pakte hij glimlachend de briefopener uit het houten envelop standaardje, voorstellende een soort scheve kubus met daarop cowboy figuurtjes. Het ding was een cadeau van Amber voor zijn verjaardag nu bijna drie jaar geleden. Ze was nog maar elf jaar geweest en hij vond het ding dan wel afschuwelijk lelijk, maar zijn dochter had allerlei klusjes gedaan om het geld bij elkaar te krijgen om juist dit ding, voor haar idool haar vader, te kopen. Het idee dat hij dit standaardje in een la zou verstoppen was nooit bij hem opgekomen.

Hij ritste de envelop open. Hij stak net zijn vingers in de envelop toen de telefoon op zijn bureautje zijn scherpe gerinkel liet horen.

Zuchtend liet hij de envelop op het bureaublad vallen en reikte naar de telefoonhoorn.

“Levi den Oude spreekt u mee. Waar kan ik u mee helpen?” Het was even stil aan de andere kant. Toen hoorde hij een vaag bekende stem.

“Levi, met Leo.”

“Leo, lang geleden.”

“Heb je mijn brief gekregen?”

“Je brief?” Levi keek naar de envelop waar al een klein stukje van de brief die er in zat uit stak. Hij pakte hem op. Nu herkende hij het handschrift.

“Oh, ja die heb ik hier.” Hij legde hem weer terug. “Ik heb hem nog niet gelezen.”

“Doe dat dan eerst en bel mij dan terug. Ik ben thuis. Heb je het nummer nog?”

“Ja, dat heb ik nog wel ergens.”

“Oké dan, ik hoor je straks. En vast bedankt.”

De hoorn werd neergelegd. Voor Levi leek het meer of de hoorn met een harde klap werd neergegooid. In gedachten keek hij naar de brief. Wanneer had hij voor het laatst ‘echt’ met Leo gesproken? Zeker al een jaar of vijf zes geleden. Een paar woorden tijdens de begrafenis van een oud collega politieman. En vlak daarna nog een keer door de telefoon waarbij Leo hem had uitgenodigd voor een etentje bij hem thuis.

Levi had het afgeslagen.

Vreemd eigenlijk. Jaren lang met elkaar gewerkt en ook op privévlak, ondanks de zes jaar die Leo ouder was dan hij, heel vaak samen opgetrokken. Toen Levi's eerste vrouw Ria nog leefde waren ook de vrouwen bijna onafscheidelijk. En na het overlijden van Ria, alweer zestien jaar geleden, waren Leo en Levi nog lang vrienden gebleven. Zelfs zo dat de kinderen van Leo, Leo junior en later ook zijn zusje Petra hem destijds ome Levi noemden.

En dan opeens slaat het om. Zonder een echte ruzie, maar met een verschil van mening over die zaak met die studenten. Je kon het eigenlijk geen verschil van mening noemen. Leo had het Levi ronduit kwalijk genomen dat hij zijn baan bij de recherche had opgezegd en op een of andere manier had Levi dat nooit kunnen begrijpen.

En nu een brief. En een telefoontje. Op een of andere manier stond het Levi tegen om de brief te lezen. Hij draaide hem om en om in zijn hand.

Resoluut trok hij de envelop verder open en het stuk papier uit de envelop.

Een met de hand geschreven brief. Dat zag je niet zo vaak meer.

Levi legde de envelop apart, zette zijn leesbril die met een koordje om zijn nek hing op en begon te lezen. Zoals hij al verwacht had was het handschrift van Leo de afgelopen jaren nog niet veranderd. Het bleef ouderwets schuinschrift.

Zaandam: 14 september '95

Levi,

Ik weet niet of je deze brief wilt lezen, maar ik hoop van wel. Probeer gewoon even de onmin tussen jou en mij te vergeten.

Ik weet dat je niet echt blij bent met het politiekorps en zeker niet met mij. Toch vraag ik je even het verleden te vergeten. Je weet waarschijnlijk dat ik ben overgeplaatst naar Zaandam.

Ik, of eigenlijk wij, Miep en ik hebben een probleem. Leo is in niet al te best gezelschap terecht gekomen en wij hebben geen invloed meer op hem. Of in ieder geval te weinig om erger te voorkomen. Ik begrijp dat je niet weet waar ik het over heb, maar het is moeilijk om uit te leggen. Leo woont al sinds zijn 19^e niet meer thuis en heeft na met zijn studie gestopt te zijn een paar vreemde vrienden en vriendinnen gekregen waar hij mee samenwoont. In het begin leek dat geen probleem. Hij kwam zo nu en dan nog wel eens langs. Meestal overigens om de was te brengen. Je weet hoe dat gaat. Maar het afgelopen jaar is hij nog maar één keer thuis geweest. Dat was vorige maand. Hij zag er toen heel moe en afgeleefd uit. Hij wilde niet echt met ons praten. Hij vroeg mij alleen of ik hem aan een wapen kon helpen. Miep was daar bij en werd kwaad op hem, maar hij bleef het vragen. Ik was een beetje overdonderd en vroeg hem waar hij opeens een wapen voor nodig had. Hij antwoordde dat hij een probleem had met 'de kring'. Ik zei dat ik hem natuurlijk geen wapen kon leveren en Miep wilde weten wat hij met 'de kring' bedoelde, maar het enige wat hij nog zei, voor hij kwaad de deur uitliep was: "Vraag dat maar aan

Ome Levi.” Daarna hebben wij niets meer van hem gehoord tot verleden week één van zijn vriendinnen aan de deur kwam en om vijfduizend gulden vroeg voor Leo. Zij wilde niet zeggen waar hij was en natuurlijk heb ik haar geen geld gegeven. Toen ze merkte dat ze van ons niets los kreeg zei ze dat ‘de kring’ wel zou zorgen dat wij betaalden. Verder hebben we niets meer gehoord. Miep heeft gevraagd om jou te bellen omdat Leo junior jouw naam noemde. Bellen vond ik te moeilijk. Wij zijn niet echt vrienden meer. Daarom deze brief.

Bel mij alsjeblieft. Leo.

Levi legde met een peinzende blik de brief op het bureau. Hij wist niet wat hij hier mee aan moest. ‘De Kring’? Hij had geen idee wat hij daarvan moest denken. De naam kwam hem in ieder geval niet bekend over. Een of ander raar soort studentenclubje? Hij pakte de telefoon - wat was het nummer van Leo en Miep ook alweer? - En legde hem weer op de haak. Even zat hij met een frons op zijn voorhoofd en met zijn vingers te tikken op het bureaublad. Hij pakte opnieuw de telefoonhoorn op, maar in plaats van Leo te bellen, hij kon zich het nummer nog steeds niet herinneren, draaide hij het nummer van Ricardo.

Als er iemand was die zou wat weten wat ‘De Kring’ voor bedrijf was zou dat Ricardo wel moeten zijn.

En dat klopte. Hij kreeg veel meer en heel andere informatie dan hij had verwacht.

5.

Reina parkeerde haar bijna nieuwe Honda na de korte stadsrit door de stormachtige regen, zo dicht mogelijk bij de school van Amber. Een ritje dat normaal hooguit twintig minuten zou mogen kosten, maar wat nu al meer dan een half uur had gekost. De slagregen, waardoor het grootste deel van Nederland nu al dagen onder een grijs wolkendek verstopt lag, nodigde niet uit tot een al te grote wandeling. Door de ruitenwissers, die bijna geen kans zagen de voorruit enigszins schoon te houden, kon zij maar amper de drie trappen naar de grote deuren van de school zien. Het vage licht dat door de vele ramen van de school te zien was gaf het oude statige gebouw iets griezeligs. Amber stond in ieder geval niet op de stoep te wachten, wat door de regen ook weer niet zo vreemd was. Op de straat was tijdens de rit verder ook weinig of geen ander verkeer te zien geweest.

Zuchtend zette zij de motor af en maakte de autogordel los. Ze bleef het rotdingen vinden, maar na twee bekeuringen waarvan één volgens haar overigens onterecht was, deed ze het stomme ding tegenwoordig toch maar om.

Ze stapte uit en holde zo snel mogelijk door de plenzende regen de trap op naar de deur van de school waar ze in ieder geval onder de luifel een beetje droog stond. Ze probeerde de deur, maar die was

natuurlijk niet open. Gek eigenlijk, dacht ze, nog maar een paar jaar geleden was zo'n schooldeur alleen in heel bijzondere gevallen afgesloten. Tegenwoordig waren niet alleen alle huisdeuren op slot maar ook zoiets als een schoolgebouw. En ja; zelfs kerken.

Ze drukte nog steeds half in gedachten over alle veranderingen van het leven op de bel. Ergens binnen hoorde ze vaag een heel ouderwetse bel rinkelen.

Schijnbaar was er niet gelijk iemand aanwezig zoals een conciërge of zo. Want er kwam niemand naar de deur.

De wind blies de steenkoude regen onder de luifel en ze voelde het water tot op haar huid kruipen. Opnieuw drukte ze op de bel. Deze keer hield ze het ding langer vast zodat het gerinkel toch wel iemand daar binnen wakker zou moeten maken. Plotseling werd de deur op een kier open getrokken en zag ze een niet al te vriendelijk gezicht door de spleet naar haar kijken. Even leek het of de deur weer zou worden gesloten, toen klonk de stem van het schoolhoofd Liselotte Lenteringh:

“Mevrouw den Oude. Komt u binnen.”

Reina stapte naar binnen toen de deur langzaam open ging en slikte de onvriendelijke woorden die op haar tong lagen in bij het zien van de iets schuldbevuste uitdrukking op het gezicht van mevrouw Lenteringh, *‘Lenteringh met een ‘h’ aan het eind. Niet vergeten.’*

“Waarmee kan ik u helpen, mevrouw den Oude?”

“Amber heeft mij opgebeld dat haar fiets gestolen is.” Reina veegde wat regen uit haar gezicht. “En ik had eigenlijk verwacht dat ze hier op mij zou staan te wachten.”

“Oh, maar uw dochter is al naar huis gebracht door een van onze hulpleerkrachten. Ze zou u daarover nog even bellen.”

Ergens verderop in de gang klonken lachende stemmen van pubers met hier en daar een giechelende meidengil er doorheen.

Reina keek wat verschrikt naar de verbaasde uitdrukking op het gezicht van het schoolhoofd en kreeg een raar gevoel over zich.

“Nou, dat heeft ze dus niet gedaan. Ze heeft alleen gebeld om te vragen of ik haar op kon komen halen.” Ze vond het moeilijk om rustig te blijven. “Hoe laat is ze hier vertrokken met die leerkracht en wie is dat?”

“Hulpleerkracht. Mijnheer de Jonge is nog maar een paar weken bij ons. Hij werkt hier meestal maar halve dagen.”

Lenteringh keek nu nog schuldbezwanger in de ogen van Reina.

“Ze zijn hier een klein half uurtje geleden weggegaan denk ik.” Deze keer zag Reina toch iets van schrik op het gezicht van het schoolhoofd verschijnen. “Uw dochter voelde zich ook niet lekker dus mocht ze van mij gelijk naar huis.”

Reina voelde een soort paniekerig gevoel over zich komen.

“Mag ik even naar huis bellen.” Het leek haar of het schoolhoofd eerst wilde weigeren, maar die zei: “Komt u maar mee naar mijn kantoor.” Ze liep pratend voor Reina uit de gang in. “Wat vind ik dit nu

vervelend. De laatste tijd wordt er steeds meer gestolen. Het zal wel door al die vreemdelingen komen, denkt u niet?

Reina vond het niet nodig daarop te antwoorden. Ze kende de uitgesproken vooroordelen van Liselotte Lenteringh wel een beetje. Ze had deze dame een tijd geleden op een ouderavond al met een rare blik naar Levi zien kijken, De vage gedachte kwam bij haar op dat Liselotte Lenteringh blij mocht zijn dat ze niet in een van de grote steden als schoolhoofd hoefde te werken. Waarschijnlijk zou ze dan al heel gauw naar iets anders moeten zoeken.

Reina was blij dat het schoolhoofd haar, overigens pas na een vragende blik van Reina, even alleen liet in het kleine kantoortje. Ze pakte zonder te gaan zitten de telefoonhoorn op en draaide het nummer thuis. In haar oor klonk de in gesprekston. “Verdomme,” schold ze zacht, “Leg die telefoon neer.” Ze drukte de haak in, en zenuwachtig draaide ze het nummer opnieuw en weer klonk het irritante getuter. Ze legde deze keer de hoorn op de haak en ging op de stoel voor het bureau zitten. Ze reikte net naar het telefoontoestel om het opnieuw te proberen toen ze achter zich de stem van het schoolhoofd hoorde.

“Bent u al klaar, mevrouw?” Reina had de deur niet open horen gaan. “Weet u, mevrouw Den Oude, ik heb nog een hoop werk te doen. Als u het niet erg vind...”

De stem stierf weg toen Reina zich nogal bruusk omdraaide en giftig antwoordde: “Nee, ik ben nog niet klaar!” Ze voelde zichzelf een heks, maar ze was ongerust. Zonder verder op de andere vrouw te

letten pakte ze opnieuw de hoorn van het toestel en draaide haar nummer. Deze keer ging de telefoon over.

“Met den Oude spreekt u.””

“Levi met mij, is Amber thuis?”

“Nee. Jij ging haar toch halen?”

“Ze is door een leraar naar huis gebracht.”

“Nou, hier is ze nog niet.” Reina hoorde nu ook ongerustheid in zijn stem.

“Hoe lang is ze daar al weg dan?”

Reina keek op haar horloge. “Nu al bijna meer dan een half uur geleden. Ze had allang thuis moeten zijn.”

“U kunt beter naar huis gaan, mevrouw. Ik heb nog aardig wat werk te doen.”

Reina draaide zich woedend naar het schoolhoofd die nu weer helemaal de kamer in was komen lopen.

“Hou even je kop mens, mijn dochter is weg.”

“Kom naar huis lieverd.” De professionele rust in zijn stem bracht haar een beetje tot kalmte. “Je moet je niet gelijk heel ongerust maken. Misschien zijn ze onderweg opgehouden.”

“Ja, je hebt waarschijnlijk gelijk. Ik kom naar huis.”

Ze legde de telefoon op het toestel en keek naar Liselotte Lenteringh.

“Sorry dat ik zo uitviel.” Ze liep naar de deur. “Ik ga maar gauw naar huis.”

Er kwam geen antwoord en uit haar ooghoek zag ze de andere vrouw met een kwade blik naar haar kijken. Ergens kwam dat een beetje

grappig over en bijna schoot ze in de lach. Toen kwam de ongerustheid weer boven drijven. En ze liep nu sneller naar de uitgang. Achter haar in de gang ging een deur open en kwamen vlagen gezang naar buiten de gang in drijven. Buiten merkte ze de nog steeds neerstromende regen maar half op. Ze startte de auto, vergat natuurlijk weer haar gordel en reed veel sneller dan ze gewoon was richting huis.

6.

Levi stond bij zijn bureautje en hij voelde iets van ongerustheid en zelfs een angstig gevoel over zich heen komen. Amber was niet thuis gekomen terwijl de rit van de school naar huis hooguit twintig minuten in beslag kon nemen. En dat was dan nog met alle stoplichten tegen en op elke hoek een file.

Het telefoongesprek met Ricardo had hem in eerste instantie ook een raar gevoel gegeven, maar al de informatie over De Kring was nu naar de achtergrond gedreven.

Hij maakte zich nu alleen nog ongerust over Amber. Heel erg ongerust.

Grommel was tot de overtuiging gekomen dat niemand aandacht voor hem had en beet daarom vlug even in de enkel van zijn baas wat er tot leidde dat hij gedachteloos een eind opzij werd geschoven. Verongelijkt verliet hij de kamer. Op zoek naar Stompoes de kater.

7.

Amber liep via de achterdeur van de school door de regen naast haar favoriete leraar. Toen hij een paar weken geleden voor het eerst voor de klas kwam staan had hij zich voorgesteld als Martijn de Jonge. “Jullie mogen mij gewoon Martijn noemen.” had hij gezegd. En nu hield Martijn, ‘*wat een mooie naam,*’ zijn paraplu boven haar hoofd zodat zij niet zo erg nat zou worden. Ze voelde zich een beetje opgelaten. En ook een beetje trots. Toen ze het telefoongesprek met haar moeder had beëindigd in het kleine zaaltje waar de leraren vergaderden, had de knappe jonge nieuwe leraar, waar alle meiden op de school gek op waren, plotseling gezegd: “Ik breng je wel even dan kan je moeder thuis blijven.”

Lenteringh had, nogal kribbig gezegd: “Dan moet je wel je moeder terugbellen.” En was het zaaltje uitgelopen.

“Kom Amber we moeten opschieten.” De zachte stem waar ze zo gek op was en waarvan ze sinds hij hier was komen werken zelfs zo nu en dan droomde, had haar het extra telefoontje naar huis helemaal doen vergeten. *Wauw. Martijn bracht haar thuis. Natuurlijk zou hij haar geen zoen geven bij de voordeur, maar een beetje dromen kon geen kwaad. En als de andere meiden haar vroegen hoe het gegaan was hoefde ze gewoon helemaal niets te zeggen en alleen een beetje te lachen. En wat zouden ze jaloers zijn en...*

“Kom op nou Amber, stap in.” Opeens voelde ze zich niet meer helemaal op haar gemak. Zijn stem had opeens heel anders geklonken. Hij leek wel zenuwachtig en zelfs een beetje bang of boos. Hij hield het portier van een grote oude auto voor haar open. *Onzin hij wilde*

haar zo snel mogelijk wegbrengen. Hij moet vanmiddag natuurlijk nog lesgeven.

Ze stapte in en gooide, met wat voor een nonchalante zwaai door moest gaan, haar tas op de achterbank. De tas stuiterde van de leuning en viel in de ruimte tussen de voorstoelen en de achterbank. Hij scheen het niet te merken en sloot zachtjes de deur. Ze schrok een beetje van de scherpe klik. Hij liep voor de auto langs en stapte achter het stuur. Terwijl hij de auto startte drukte hij op een knopje naast het stuur. Amber hoorde opnieuw een scherpe klik. “Ik ben vergeten om mijn moeder terug te bellen,” zei ze en taste naar de deurehendel. Ze voelde een hand op haar

schouder en iets in haar nek prikken. Nu werkelijk angstig probeerde ze opnieuw aan de deurehendel te trekken, maar alles werd wazig en ze voelde zich wegzakken. Ze hoorde nog wel zijn stem: “Sorry Amber.” Haar ogen vielen dicht en ze hoorde zichzelf vaag mompelen: “Mamma?”

8.

“Ze hebben dus niet betaald.” De grote dikke man met het Oost-Europese accent in het onberispelijke grijze driedelige kostuum knipte met een heel precieze beweging het puntje van een sigaar af. Terwijl hij naar de jonge donkere vrouw keek, die met een angstige blik in haar ogen voor zijn grote luxe bureau stond, draaide hij de rookwaar in zijn vingers langzaam en genietend rond naast zijn oor. Het zachte knisperen van de tabak bracht een glimlach op zijn gezicht die zijn

ogen niet bereikte. “Niet betaald. Wat jammer nou. Misschien moet ik dan maar iemand anders sturen vind je niet?”

“Ze wilden niet betalen en die agent zei...” Hij wuifde met zijn hand en kneep zijn vingers op elkaar terwijl hij naar haar bleef glimlachen.

“Ik vind niet dat je iets hoeft uit te leggen.” Hij boog zich over het bureaublad en zij deinsde, ondanks de breedte van het bureau een stap achteruit. Hij bleef even naar haar kijken. Hij lachte naar haar gebogen hoofd. “Wat denk je Nasja. Wat moet ik nu met die knul van jou doen?”

Hij liet zich weer achterover zakken.

De jonge vrouw die was aangesproken met Nasja zei zacht met haar hoofd nog steeds gebogen. “Ik heet geen Nasja.”

“Wat zei je?” Ze schrok van de kille hardheid in zijn stem. Ze antwoordde iets luider, maar nog steeds angstig: “Mijn naam is niet Nasja. Nasja is dood.”

“Pasja. Rasja, Nasja. Jij heet zoals ik wil. En voor mij heet jij Nasja. En weet je,” hij liet zich achterover zakken en opende een lade, keek naar de attributen en koos er een uit, “je hebt gelijk. Nasja is dood.” Het werpmes raakte haar vlak onder haar kin in haar keel. Haar handen grepen naar het handvat van het mes. Ze trok het er half uit. Toen viel ze voorover waarbij het mes weer in haar keel werd geduwd.

Hij pakte de handsfree telefoon van zijn bureau en draaide een nummer. Na een paar woorden legde hij de telefoon weer neer en

stond op. Bij het passeren van het lichaam schudde hij even zijn hoofd.

“Het geeft altijd zo’n rommel.”

9.

Leo had spijt van de brief die hij naar Levi had gestuurd en nog meer spijt van het telefoontje, maar hij had echt iemand nodig die op een andere manier naar deze zaak zou kijken. Als zijn huidige chef zou weten dat hij met Levi den Oude contact had opgenomen om hem bij een persoonlijke zaak te helpen zou die hem misschien ook wel ontslaan.

Levi den Oude had, na de mishandeling van die vijf studenten in het Vondelpark in Amsterdam, bij commissaris Brandsma geen goed meer kunnen doen. En die was nog kwader geworden toen Levi ontslag nam. Bovendien was de commissaris er in het begin ook van overtuigd geweest dat Levi op een of andere manier iets te maken had met die mishandeling. Eigenlijk was dat helemaal geen rare gedachte van de chef geweest. Zeker na dat anonieme telefoontje een paar dagen na de mishandeling. Daar had hij achteraf ook spijt van gehad. Gelukkig wist niemand dat hij dat telefoontje had gepleegd. Hij wist zelf nog maar half waarom hij dat gedaan had. Achteraf had het gelukkig voor Levi geen consequenties gehad. Aan de andere kant hadden die studenten ook om een flinke aframmeling gevraagd.

Hijzelf had een paar maanden na het vertrek van Levi om overplaatsing naar Zaandam gevraagd. De chef had hem daar graag bij geholpen. Het leek wel of hij hem kwijt wilde.

Hij vroeg zich af of Levi zou bellen. Hij verwachtte het eigenlijk niet.

10.

Levi zat vol spanning te wachten op Reina. Hij had een ogenblik de aandrang gehad om ook in de auto te springen en naar de school te rijden. Maar hij zag in dat hij beter kon wachten tot Reina thuis was.

Hij hoorde de buitendeur opengaan en de stem van Reina: “Amber ben je al thuis...? Amber... Lieverd?”

Levi liep haar tegemoet in de gang. Reina stond met een angstig gezicht naar hem te kijken. “Waar is ze? Waar is mijn kindje?”

Ze holde opeens de trap op en hij hoorde haar opnieuw de naam van hun dochter roepen. Even later kwam ze terug beneden en liep, nog steeds “Amber”roepend door de woonkamer de keuken in. Hij liep achter haar aan. Ze draaide zich om. Haar gezicht was nat van tranen. Ze greep hem beet en met haar gezicht tegen zijn borst vroeg ze snikkend opnieuw: “Waar is ze Levi. Waarom gebeurt dit?”

Hij leidde haar voorzichtig naar één van de stoelen “Ik ga de politie bellen.” Hij pakte het draadloze toestel van de houder en draaide 112.

11.

Berend draait zich weg van het beeldscherm. Hij vraagt zich af wat mama met dit meisje wil en waarom hij niet in de kelderkamer mag.

Ze ziet er leuk uit en mooi en jong. Hij wil haar hebben, maar hij heeft ook een beetje medelijden met haar. Niet heel veel natuurlijk, want als mama dat zou voelen en weten...

Want mama voelt heel veel aan en ze weet ook bijna altijd wat hij denkt. Gelukkig niet helemaal altijd. Soms als hij alleen in zijn kamer zit denkt hij aan dingen die mama niet mag weten, want als ze zou weten dat hij zo nu en dan weer aan de bijl denkt, en wat hij daar mee kan doen... Hij kijkt weer naar het zwart-wit scherm. Het meisje is weer wakker ziet hij. Ze rukt aan het touw waarmee Martijn haar heeft vastgebonden. Dat kan geen kwaad. Martijn kan heel goed knopen leggen.

Hij zoomt in op haar gezicht en ziet dat ze huilt. Haar mond gaat open en dicht. Hij begrijpt dat ze iets roept, maar hij heeft geen geluid. Alleen beeld. Hij probeert met goed kijken te begrijpen wat ze zegt, maar dat is natuurlijk dom. Hij kan toch geen liplezen! Hij geeft zichzelf een flinke klap op zijn wang. Hij lacht een beetje door de pijn heen.

Hij moet mama ook vragen waarom ze zo boos op Martijn was geworden toen hij met het meisje terugkwam. Ze had steeds geroepen dat hij dom was, slecht en nooit luisterde en dat hij had moeten wachten tot mama had gezegd dat hij haar moest ophalen en hier brengen.

Hij knikt. Mama zal het hem wel allemaal vertellen. Hij is altijd blij als mama boos op Martijn is want dan is mama altijd extra lief voor Berend en doet ze spelletjes met Berend.

Hij giechelt en kijkt weer naar het scherm.

12.

De politieagenten die de aangifte kwamen opnemen stelden zich voor als Bart Vriends en Tineke Hamster van bureau Zaandam en schreven met een verveeld gezicht op wat Reina ze vertelde. De vragen die ze stelden kwamen neer op: “Hoe vaak komt het voor dat ze wat later thuis is?” Waarbij de agente er een beetje lacherig nog aan toevoegde: “Is ze wel vaker weggelopen.”

En toen kwam die vraag waarbij Levi bijna de aandrang kreeg om die trut een klap op haar bek te geven.

“Zijn er problemen in het gezin?”

Levi zag die trut denken: *‘Een tienermeid die meegaat met een jonge invaller op een school. Goh. En daar moeten wij voor op komen draven.’* Hij probeerde dat niet te laten merken. Het ging nu niet om hem, maar om Amber.

Reina bleef de hele tijd zo vriendelijk mogelijk en vertelde steeds maar weer het verhaal van de invalkracht met de naam de Jonge die haar dochter had meegenomen omdat haar fiets weg was en dat het schoolhoofd nog tegen Amber had gezegd dat ze naar huis moest bellen en dat ze dat niet gedaan had. En nee, ze wist de voornaam van die leraar niet precies, maar ze dacht dat het Martijn was, maar het kon

ook Martin of misschien Maarten zijn. Zo'n soort naam in ieder geval.

Toen ze de deur weer uitliepen zei de politieagente dat ze contact op zouden nemen met de school. Levi zei daarop dat hij graag zou zien dat de agenten gelijk naar de school zouden gaan. De agente had hem aangekeken en gezegd: "Kom nou, mijnheer den Oude. U als ex-politieman zou toch moeten weten dat het zo niet werkt."

Reina keek naar het gezicht van haar man en legde een hand op zijn arm. "Niet doen Levi. Alsjeblieft."

13.

Amber werd wakker met een barstende hoofdpijn. Het scherpe licht deed zeer aan haar ogen. Ze voelde zich duizelig en suf. Ze probeerde overeind te komen en op te staan, maar ze merkte dat haar handen ergens aan vast zaten. Het bed waarop ze lag stonk naar urine en ze voelde dat haar spijkerbroek ook nat was. *'Getver! Ik heb in mijn broek geplast!'* Schoot door haar heen. Ze probeerde moeizaam opnieuw uit dat smerige bed weg te komen, maar ze voelde zich weer wegdrijven. Even later was ze weer van de wereld.

14.

Leo hoorde de telefoon overgaan in de woonkamer en liep er naar toe. Miep had de telefoon al opgenomen. Ze keek hem met een vreemde blik aan en stak de hoorn naar hem toe: "Voor jou. Levi."

“Levi, dank je wel dat je terugbelt.” Leo slikte even, maar voor hij verder iets kon zeggen viel Levi hem al in de rede. “Leo. Ik weet niet of ik jou kan helpen, maar jij kan mij zeker helpen.”

“Waarmee dan Levi. Ik zit met dat gedoe met Leo junior echt knap in mijn maag en...”

“Leo luister even alsjeblieft. Amber is ontvoerd door een invalleerkracht op haar school.” Leo hield de hoorn verbaasd iets van zich af. Miep mimede “Wat is er?”

“Amber is ontvoerd?”

“Ja. Ze is vlak na de middag met die invaller van school gegaan. Die vent heet de Jonge. Voornaam weten we niet, maar dat hoor ik straks wel als ik de school gebeld heb.” Leo hoorde op de achtergrond Reina iets zeggen en Levi zei. “Ja. Ik vraag het hem.” En daarna tegen Leo: “Ik zou graag willen dat jij voor mij kijkt of ze dit op het bureau ook inderdaad serieus nemen.”

“Wie waren de agenten die de aangifte kwamen opnemen?”

“Die vent stelde zich voor als Vriends en die agente als Hamster van het bureau hier in Zaandam. ”

“Nou dan heb je een beetje een probleem. Ik ken ze wel. Zoals je weet ben ik al een tijdje aan het werk op het bureau Zaandam. Die twee zijn jammer genoeg niet de meest intelligente agenten die je had kunnen krijgen.”

“Oké, maar zou jij even wat navraag kunnen doen?”

“Doe ik. En laat dat gedoe met Leo junior maar even zitten. Je dochter is belangrijker.” Leo legde de telefoon neer en keek naar zijn vrouw.

“Wat zeg je nou? Is Amber ontvoerd?”

Leo knikte en nam de telefoon weer op. Hij draaide het nummer van het bureau. Hij vroeg zich af of hij dezelfde kant opging als Levi. Op een of andere manier leek het opeens niet belangrijk meer.

15.

“Wat moeten we nou met haar mama. Wij kunnen haar toch niet zo laten liggen?” Vraagt hij een beetje angstig voor haar reactie, maar ze geeft geen antwoord en gaat stoïcijns verder met het op tafel zetten van haar verzameling. Er staat al een blikje koperpoets. Honderden stuks koper heeft zij hier. Paardjes, hondjes, poezen. Kandelaars en weegschalen. Raar gevormde kunstwerken en fotolijstjes. Dan gooit ze een doek naar hem toe. “Schiets op. Maak je eens een keer nuttig in plaats van stomme vragen te stellen. Jij hebt haar hier te vroeg naar toe gebracht!” Hij pakt de doek en begint de stukken koper in te poetsen. Hij krijgt weer die smerige kopersmaak in zijn mond, maar hij durft daar natuurlijk niets over te zeggen. Ze begint te neuriën en dat is altijd een goed teken. Dan is zij tevreden en durft hij nog een keer iets te vragen.

“Wanneer moeten we haar weer laten gaan?” Opnieuw reageert ze niet op zijn vraag, maar gaat stug door met nog meer stukken koper op de tafel te zetten. Hij vraagt zich af waarom ze hier toch altijd zo bezig is. Het is hier altijd brandschoon net als in Hilversum, maar wat is het nut? Niemand ziet het hier dan zij zelf. Er komt hier nooit iemand op visite en bovendien worden al deze stukken koper straks

weer in een kast weggestopt. In Hilversum komt altijd genoeg visite, maar daar zijn al die anderen die al het werk voor haar doen. Hier moet hij dit zinloze werk doen. Hij kan ook niet echt zien dat zij gelukkiger wordt van het oppoetsen van al deze dingen. Ze zegt vaak dat dit werk haar laat zien waar ze vandaan komt en dat je met hard werken iets kan bereiken. Hij begrijpt niet wat zij bedoelt, maar zegt dat natuurlijk niet hardop. Hij wrijft zo hard mogelijk met de uitpoetsdoek over het koperen ding in zijn hand. En laat haar dan het glanzende oppervlak zien. “Kijk ma. Dit is mooi.” Hij liegt natuurlijk. Hij vindt het helemaal niet mooi, maar hij zegt dat voor haar. Soms lijkt zij blij te worden van zo’n opmerking. Hij ziet even een lach op haar gezicht verschijnen en vraagt dan voorzichtig: “Moeten we haar niet wat te eten en te drinken geven?” Ze kijkt hem aan terwijl hij nog een stuk koper, deze keer een giraf, keurend omhoog houdt. “Je hebt gelijk. We mogen haar ook niet laten verhongeren. Ga dat maar doen, maar maak eerst je werk af.” Ze staat op en loopt weg. De tafel staat nog vol dus zal het meisje nog wat moeten wachten. Denkt hij. Hij weet ook dat zijn broer de hele tijd naar het meisje zit te kijken. Het is maar goed voor Amber dat Berend geen sleutel van de kelder heeft.

DAG TWEE

(DONDERDAG)

1.

Toen Amber opnieuw bij kwam, had ze nog steeds die hoofdpijn, maar het was wel minder geworden. Ze merkte opnieuw dat haar armen nog steeds aan de zijkant van het bed vastgebonden waren. Toen ze haar hoofd een klein stukje van het harde kussen optilde en om zich heen kijkt kon ze nu in het felle neonlicht de kamer waarin ze op het bed lag bekijken. Ze zag een houten stoel vlak bij het bed staan, maar verder geen andere meubels.

De kamer was ongeveer een meter of zes breed en ongeveer net zo lang. Er waren geen ramen. Toen ze haar hoofd een stukje draaide, waarbij ze haar nek bijna verrekte, zag ze achter het hoofdeind van het bed op een paar meter afstand een deur. Op de muren zat een of ander ouderwets behang waardoor het net leek alsof de wanden van bakstenen waren. Het zag er verwaarloosd uit hier en daar hing het op de naden los. Het plafond was ook raar. Het liep in het midden een beetje in een punt alsof het een tent was. Daar was het ongeveer drie meter hoog schatte zij, en aan de zijkanten misschien iets meer dan twee en een halve meter. Het was spierwit en er zaten drie dubbele TL-armaturen aan elke kant van het schuine dak. Het licht deed pijn aan haar ogen.

Ze voelde zich nog steeds heel vies op dat natte stinkende bed en in haar natte kleren. Ze begon weer te huilen. Opeens schoot een

vreselijke gedachte door haar hoofd die zelfs haar tranen verdrong. ‘Ben ik verkracht?’ Ze dacht dat ze dat dan wel zou voelen of weten en probeerde het idee uit haar hoofd te zetten. Maar waarom had Martijn haar dit aangedaan? En waar was hij? “En waar ben ik?” vroeg ze hardop aan de lege kamer en zichzelf. Ze kreeg geen antwoord.

Toen begon ze te schreeuwen. “Help! Help me. Ik ben ontvoerd en lig hier vastgebonden op een bed. Help mij alsjeblieft.” Het huilen ging over in lange gierende uithalen. Er kwam geen enkele reactie.

Alleen het langzaam minder wordende snikken was te horen. Toen werd het weer stil.

2.

Levi liep woedend de school van zijn dochter binnen. Hij had drie keer geprobeerd het schoolhoofd mevrouw Lenteringh te pakken te krijgen, maar dat was steeds mislukt. Volgens de wat zenuwachtige jonge vrouw die hij steeds aan de lijn kreeg zat Liselotte in vergadering en mocht niet gestoord worden.

Er stonden een paar studenten bij de deur toen hij binnen liep en hij vroeg aan één van hun, een jong meisje wat hij herkende als een vriendinnetje van Amber, waar het schoolhoofd haar kantoor had.

Haar naam wist hij zo gauw niet, maar ze zei: “Ik breng u wel even mijnheer den Oude.”

Ze liep een stukje voor hem uit de gang in en zei opeens heel schuchter. “Ik hoop dat Amber gauw weer thuis is.” Bij de laatste deur in de gang stond ze stil. “Ik snap het niet. Martijn was altijd zo

aardig.” Toen begon ze te huilen en holde terug naar haar vrienden. Levi keek haar even na. Hij gooide de deur open en liep het kantoor in. Het schoolhoofd zat achter haar bureau. Op de twee stoelen voor het bureau zaten twee mannen die Levi herkende als leden van het schoolbestuur.

Mevrouw Lenteringh kwam half overeind uit haar stoel en riep: “Wij zitten in een vergadering!” Schijnbaar herkende ze nu pas Levi den Oude en ging weer zitten. “Ik weet niet wat u komt doen. Wij hebben al uitgebreid met de politie gesproken. En het is nu uit onze handen.” Ze veegde over haar gezicht. “U kunt beter naar huis gaan en op de politie wachten.”

Levi bleef haar aankijken en ze werd steeds nerveuzer.

“Echt mijnheer den Oude wij kunnen niets voor u doen.”

Een van de heren stond op: “Inderdaad mijnheer den Oude. Wij staan hier als schoolbestuur ook machteloos. U moet begrijpen dat het voor onze school ook zeer moeilijk is. Wij moeten rekening houden met...” Levi deed een stap naar voren en greep hem bij zijn jas. “Opflikkeren allebei en gauw. En bel rustig naar de politie. Kunnen we zien hoe snel ze reageren op een boze vader.”

De tweede stond nu ook op en beide liepen met een wijde boog om Levi de deur uit. Hij zette zijn handen op het bureau en Lenteringh schoof iets achteruit. “Luister goed trut hola. Ik wil van jou alle gegevens van die invalkracht die je maar hebt.” Ineengekrompen in haar stoel zei ze met een benepen stemmetje. “Die mag ik u niet geven. De politie heeft ze al. Dus u kunt...” Hij sloeg met zijn vuist

op tafel. “Hou nou maar op met leuteren en kom op met die gegevens!”

Zenuwachtig kwam ze overeind en liep naar een archiefkast naast haar bureau. Na even zenuwachtig in de la rommelen haalde ze er een map uit die ze Levi aanreikte. “U moet het wel kopiëren of overschrijven, dit is het origineel.”

“En je wilde mij doen geloven dat er geen kopie is?”

“Jawel, maar die is alleen voor intern gebruik.”

Hij bladerde door het dunne mapje. Er was een adres, maar dat was in Amsterdam. Bovendien klopte het netnummer van het telefoonnummer niet met die stad. Dat was van Groningen. De foto die er bij stond liet een jonge man van rond de vijftwintig zien met een rond open gezicht.

Ze slikte iets weg. “Die agente dacht net als wij allemaal dat ze gewoon wel terug zou komen. Want die agente zei dat het wel vaker voorkwam dat jonge meisjes verliefd werden op een leraar en dat ze dan vanzelf terugkwamen...” Ze haalde diep adem, maar voor ze opnieuw kon gaan ratelen veegde Levi met een zwaai van zijn arm het grootste deel van haar bureau leeg op de grond. Ze stond geschrokken naar hem te kijken. “Mooi, je hebt dus een kopie. Dan zul je het daar voorlopig mee moeten doen.” Hij deed een stap haar richting uit. Ze kroop half achter de archiefkast. “Zie je, mevrouw Liselotte Lenteringh, ik hou jullie verantwoordelijk voor de ontvoering van mijn dochter.”

Hij draaide zich met een ruk om en liep naar de deur. Hij deed hem open en met zijn rug naar haar toe zei hij: “En mevrouw het schoolhoofd je mag echt hopen dat ze ongedeerd terugkomt!” Hij liep de deur uit en trok hem met een klap achter zich dicht.

In het matglas van de deur verscheen een barst.

3 .

“Waarom heb jij die griet afgemaakt? Het is al moeilijk genoeg om vrouwen te vinden,” vroeg Dimitri aan zijn chef Stanos Kodelson, nadat hij het lijk van de jonge vrouw had laten afvoeren. Zijn Boss haalde zijn schouders op. Stanos gaf allang geen antwoord meer als Dimitri weer eens aan het zeuren was. Sinds hij, Kodelson hier de scepter zwaaide over deze groep kwam hij steeds meer tot de overtuiging dat hij beter in zijn mooie moederland had kunnen blijven. Hij begreep niets van de manier waarop in dit land over het algemeen met hoeren werd omgegaan. Het leek wel of het hier als een gewoon zelfstandig beroep werd gezien. Het was toch veel makkelijker om ze gewoon te zien als wat ze waren? Shlyukhi. Hoeren. Als ze niet meer konden of wilden werken, wat moet je er dan nog mee? Hier werd zelfs dat woord steeds minder gebruikt. Tegenwoordig waren het geen hoeren meer maar allemaal prostituees of zelfs sekswerkers. Hij trok zijn colbert recht en luisterde naar zijn secondant Dimitri die aangaf hoe een veel belangrijker zaak geregeld zou gaan worden. Hij zou nu zelf met een van de nieuwe mensen naar die politieman Van Zanten gaan. Als die vent nu niet betaalde voor de seks avontuurtjes van zijn